

Arrest

nr. 70 140 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 9 augustus 1975 in Grozny. U woonde in Alkhan-Kala (Tsjetsjenië).

In de zomer van 2010 gaf uw man K. T. (...) (O.V. X) een interview aan twee Europese journalisten die uw dorp bezochten. U was toen niet aanwezig thuis. Hierna werd uw man zeker tien keer meegenomen door FSB'ers in burger. Na dit interview verdween A. (...), de zoon uit het eerste huwelijk van uw man.

In maart 2011 verliet uw man Tsjetsjenië. Op 14 maart 2011 diende uw man een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 4 mei 2011 nam ik in het kader van de asielaanvraag van uw man K. T.

(...) (O.V. 6.781.646) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ongeveer een week na het vertrek van uw man werden ook K. (...) en A. (...), de broer en zus van uw man, meegenomen en ondervraagd. Na de vlucht van uw man kwamen Tsjetsjeense en Russisch FSB'ers twee à drie keer langs bij u thuis. Op 19 of 20 april 2011 kwamen voor het laatst FSB'ers naar u thuis. Uw Russisch binnenlands paspoort, geboorteakte, huwelijksakte en andere documenten werden afgenomen. Hierna vertrok u naar uw ouders in Staraya Sunzha. Twee weken later kwamen mensen nog een keer langs bij u thuis en vroegen naar u en uw kinderen.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 19 mei 2011. Vanuit Staraya Sunzha vertrok u met uw drie kinderen met de auto van uw neef A. (...) naar Oekraïne. Jullie waren één of twee dagen onderweg. In Oekraïne stapten jullie in een andere personenwagen die jullie naar België bracht. Op 24 mei 2011 bereikten jullie België. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw oud Russisch binnenlands paspoort voor.

Een tweetal weken na uw vertrek zou de moeder van uw man thuis nog bezoek hebben gekregen van mensen die op zoek waren naar uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag grotendeels baseert op de problemen die uw man in uw land kende (vragenlijst DVZ, 3.4 en CGVS, p. 8). In het kader van de asielaanvraag van uw man K. T. (...) (O.V. 6.781.646) nam ik de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan ik de beslissing van uw man K. T. (...) (O.V. 6.781.646) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de FSB en Kadyrovti. Deze problemen ontstonden nadat u werd geïnterviewd door enkele buitenlandse journalisten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het feit dat u een interview gaf aan Europese journalisten, dat u meermaals thuis werd bezocht en werd meegenomen door FSB-agenten, dat u thuis werd bezocht door Kadyrovti, dat uw zoon verdween, dat u de wijkagent en de voorzitter van de dorpsraad contacteerde in verband met deze verdwijning en dat een FSB-agent u maart 2011 een ultimatum stelde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven welke journalisten uw dorp in juni 2010 bezochten. U kende noch de namen, noch de nationaliteit van deze journalisten en wist evenmin voor welk medium ze werkten. U kende evenmin de namen van de twee Russische tolken die de journalisten vergezelden (CGVS, p. 10). U wist ook niet of er ergens in de media een bijdrage over uw interview verscheen (CGVS, p. 10). Aangezien dit interview de aanleiding voor uw verdere problemen vormde, kan worden verwacht dat u hierover meer informatie zou kunnen geven. Uw gebrek aan informatie hierover tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aan.

Verder kon u ook geen enkele naam of functie opnoemen van een van de FSB-agenten die u meenam of ondervraagd, hoewel u verklaarde 15 à 20 keer te zijn meegenomen (CGVS, p. 11 en 14). U kon evenmin namen of functies of departementen noemen van de Kadyrovti die eind juli naar u thuis kwamen (CGVS, p. 12). Voorts bleef u opvallend vaag met betrekking tot de precieze data en het

aantal keren dat u door de FSB thuis werd bezocht of meegenomen (CGVS, p. 10, 12 en 14). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat uw broer u naar Kiev bracht, waar u zijn kennis A.-K. I. (...) ontmoette. U overnachtte bij A.-K. (...) maar wist niet op welk adres of in welke wijk hij woonde (CGVS, p. 7). De volgende ochtend voerde A.-K. (...) u naar Lviv, waar jullie 's avonds aankwamen. Vanuit Lviv reisde u samen met vrachtwagenchauffeur T. (...) mee naar België. U verstopte zich in de slaapruijnte van zijn vrachtwagen. U kon echter niet vertellen wat de vrachtwagen vervoerde (CGVS, p. 8). U wist evenmin langs welke plaatsen of steden u onderweg van Oekraïne naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 8). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 5-6) en zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens aan de Poolse grens met behulp van gesofisticeerde apparatuur doorzocht worden, waarbij verstekelingen gegarandeerd gedetecteerd worden. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoijt in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in het slaapcompartiment van een vrachtwagen, zonder gevonden of gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in augustus 2010 in beslag werd genomen door de FSB (CGVS, p. 5, 6, 9, 14 en 16). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat uw oudste broer in Kazan woont (CGVS, p. 3 en 5)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

In dit verband bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw binnenlands paspoort in augustus 2010 werd afgepakt door de FSB (CGVS, p. 5, 6, 9, 14 en 16). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans beweerd dat uw binnenlands paspoort eind juni 2010 werd afgepakt (Verklaring DVZ, vraag 21). Deze tegenstrijdigheid is opvallend aangezien u in het laatste geval uw paspoort al voor de verdwijning van uw zoon in juli 2010 zou verloren zijn. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u bij DVZ, toen het verslag van het interview u werd voorgelezen, heeft gecorrigeerd dat uw paspoort niet in juni 2010 werd afgepakt. Aangezien hierover niets vermeld wordt in het verslag van DVZ en u dit verslag ondertekende, kan echter geen geloof worden gehecht aan deze verklaring. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant

proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft uw persoonlijke problemen (bezoeken FSB) dient opgemerkt te worden dat deze voortvloeien uit de problemen van uw man. Aangezien ik geen geloof hechtte aan de verklaringen die uw man in het kader van zijn asielaanvraag aflegde, kan ik ook geen geloof hechten aan de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de problemen die u zou hebben ondervonden na de vlucht van uw man naar België en die het gevolg zijn van zijn problemen. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de problemen die u en uw familieleden zouden ondervonden hebben na de vlucht van uw man en na uw eigen vlucht naar België. Daarom kan ik ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw oud Russisch binnenlands paspoort) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Dit document bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uw advocaat verwees tijdens het gehoor naar de nieuwe documenten die uw man had ontvangen en voorlegde tijdens zijn procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze nieuwe documenten zijn: een kopie van het rijbewijs van uw man, kopies van het militair boekje van uw man en een fax van een attest van uw man (zie groen mapje). De bewuste documenten kunnen bovenstaande beslissing echter niet wijzigen. Het rijbewijs en het militair boekje van uw man bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot zijn identiteit en militaire loopbaan, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door uw man en uzelf aangehaalde problemen. Het (ongedateerde) attest van medisch directeur TAUTIEV bevestigt enkel dat uw man in 2000 in het ziekenhuis werd opgenomen. Het document vertelt echter niets over de problemen die uw man sinds het bezoek van de Europese journalisten in juni 2010 zou ondervonden hebben en die hem ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten.

Aangaande de geheugenproblemen en psychiatrische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 14), moet ik vooreerst aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen en psychiatrische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. In ieder geval is uw beslissing niet gemotiveerd op vaagheden, incoherenties of tegenstrijdigheden, waardoor eventuele geheugen- en psychische problemen de motivering niet zouden wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 52 en 48/3 *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. Vervolgens haalt verzoekende partij in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 57/7ter van de vreemdelingenwet. In een derde middel wordt door verzoekende partij de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van het zekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht aangevoerd, alsmede de schending van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek. Tenslotte werkt verzoekende partij in een vierde middel uit waarom de bestreden beslissing artikel 6 EVRM zou hebben geschonden. Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze middelen gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: *“De rechters mogen in de zaken die aan hun oordeel onderworpen zijn, geen uitspraak doen bij wege van algemene en als regel geldende beschikking.”* De Raad merkt op dat de aangevoerde schending te dezen niet dienstig is, daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is. Artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek is als dusdanig niet van toepassing op de rechtspleging voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2.3. Betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, stelt de Raad vast dat de schending van voormeld artikel niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar verzoekende partij desbetreffend aanvoert dat de bestreden beslissing met vooringenomenheid werd genomen daar dezelfde persoon eveneens de weigeringsbeslissing ten aanzien van de echtgenoot van verzoekende partij nam, wijst de Raad erop dat door de loutere vaststelling dat eerder reeds een negatieve beslissing werd genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij, rekening houdende met het gegeven dat deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd en dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en dat de door haar voorgehouden persoonlijke problemen volledig kaderen in de problematiek van haar echtgenoot en hier het gevolg van zijn, op generlei wijze enige vooringenomenheid in hoofde van de commissaris-generaal en/of zijn adjuncten aantoon.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift uiteen dat haar asielaanvraag onder meer werd geweigerd omdat zij geen bewijzen kan voorleggen van haar voorgehouden problemen die zij en haar familieleden zouden hebben ondervonden na de vlucht van haar echtgenoot. Tevens zou haar door verwerende partij worden verweten dat zij geen medisch attest neerlegt ter staving van haar medische/psychologische problemen.

Verzoekende partij is echter van mening dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn die haar beweerdde problemen ondersteunen. Zo brengt zij in haar verzoekschrift drie dagvaardingen bij waarin zij wordt opgeroepen voor verhoor op 27 mei, 15 juni en 25 juli 2011 (bijlage bij het verzoekschrift, stukken 4a en 4b). Deze dagvaardingen fungeren volgens verzoekende partij als bewijs dat zij na de vlucht van haar echtgenoot wel degelijk talrijke keren werd lastiggevallen en gedagvaard door de politionele autoriteiten om te getuigen. Hierbij werd verzoekende partij onder druk gezet hetgeen stress en angst met zich meebracht, en zelfs de vrees voor aantasting van de fysieke en psychologische integriteit, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij legt ter staving hiervan een medisch verslag neer (bijlage bij het verzoekschrift, stuk 5), waaruit blijkt dat haar dochter D. aan een posttraumatische stressstoornis lijdt en dat verzoekende partij zelf eveneens symptomen van depressie vertoont. Verzoekende partij betoogt dat haar niet kan worden verweten deze medische documenten niet te hebben bijgebracht op het ogenblik van het gehoor voor het CGVS, omdat deze toen nog niet voorhanden waren. Verzoekende partij stipt aan dat, gelet op de bijgebrachte documenten, het onomstotelijk vaststaat dat zij met haar kinderen gevlucht is uit angst voor repressie en in het bijzonder het welzijn van haar en haar kinderen in het algemeen. Zij wenst aan te kaarten dat deze bijgebrachte documenten slechts het "*tipje van de ijsberg*" zijn, maar dat niet van haar verwacht kan worden dat zij officiële documenten kan voorleggen, indien deze haar werden ontnomen. Er wordt trouwens geen enkel bewijs van het tegendeel naar voren gebracht door de commissaris-generaal, aldus verzoekende partij.

Verder betoogt verzoekende partij dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan omtrent de door haar ingeroepen gegronde vrees voor vervolging, dat het voldoende is dat zij zou kunnen worden vervolgd, dat, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, hoewel een deel van het asielrelaas als onaannemelijk wordt beschouwd, dit niet betekent dat "*de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is*". Verzoekende partij wenst in dit verband aan te kaarten dat zij geen details kon verschaffen over de problemen van haar echtgenoot, omdat die haar niet wilde betrekken in de zaak. Verzoekende partij is van mening dat, de door haar gedane verklaringen en de aan het dossier toegevoegde stukken in acht genomen, haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag steunt op het asielrelaas van haar echtgenoot en dat haar persoonlijk beweerdde problemen kaderen in de voorgehouden blijvende zoektocht van haar autoriteiten naar haar echtgenoot. Diens asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 4 mei 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor hem de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 68 296 van 11 oktober 2011 bevestigd. Het gezag van gewijsde van dit arrest omvat de vaststelling dat het initieel door de echtgenoot van verzoekende partij opgeworpen asielrelaas, waarop ook verzoekende partij zich steunt en waarvan tevens de door haar opgeworpen problemen een rechtstreeks gevolg zijn, ongeloofwaardig is. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in deze eerdere asielaanvraag

van haar echtgenoot werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat deze beslissing in beroep werd bevestigd, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Aangezien de persoonlijke problemen die verzoekende partij aanhaalt, met name dat zij na het vertrek van haar echtgenoot uit Tsjetsjenië meermaals werd lastiggevallen door de FSB, voortvloeien uit de voorgehouden problemen van haar echtgenoot, waaraan geen geloof wordt gehecht, zoals blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 4 mei 2011, die bevestigd werd door de Raad, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden persoonlijke problemen. De ter staving bijgebrachte aan haar gerichte dagvaardingen (bijlage bij het verzoekschrift, stukken 4a en 4b) vermogen het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas niet in zijn geloofwaardigheid te herstellen, nu aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad merkt hierbij volledigheidshalve op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, aangezien het relaas van haar echtgenoot, waarop zij zich baseert, niet geloofwaardig is.

Met betrekking tot het door verzoekende partij bijgebrachte medisch attest opgesteld in België, wijst de Raad er ten eerste op dat, hoewel desbetreffend attest weliswaar aantoonde dat verzoekende partij en haar gezin, en meer in het bijzonder haar dochter D. met ernstige psychologische en emotionele moeilijkheden kampen, zulk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij en haar gezin hun trauma opliepen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Ten tweede merkt de Raad dat, hoewel verzoekende partij bewijst dat zij *“symptomen van depressie vertoont”* (verzoekschrift, stuk 5, p 5), de aan haar gerichte weigeringsbeslissing niet is gebaseerd op vaagheden, incoherenties of tegenstrijdigheden in haren hoofde, zoals verwerende partij reeds stelt in haar beslissing. Haar psychische problemen kunnen hoe dan ook geen ander licht werpen op de motivering van de bestreden beslissing. Haar naar voren gebrachte excuus dat *“deze medische documenten nog niet voorhanden waren op het ogenblik van het gehoor voor het GCVS en dat dit dan ook bezwaarlijk aan verzoekster kan verweten worden”* is dan ook niet dienstig.

Verder constateert de Raad dat de overige in het verzoekschrift bijgebrachte stukken, met name de drie fotokopieën van dagvaardingen (voorzien van gelegaliseerde vertalingen) gericht aan haar echtgenoot, K. T. (bijlage bij het verzoekschrift, stukken 3a en 3b) en de aan de Raad op 26 oktober 2011 overgemaakte stukken, zijnde een kopie van de notities van de raadsman van verzoekende partij die tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werden gemaakt (vermeld als aanvullende bijlage 6 bij het verzoekschrift) en een bijkomend persbericht van 16 september 2011 (eveneens voorzien van gelegaliseerde vertaling) van de website www.chechenews.com (vermeld als aanvullende bijlage 7 bij het verzoekschrift) evenmin de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de echtgenoot van verzoekende partij, waarop zij zich baseert, kunnen herstellen. Wat betreft de kopieën van de dagvaardingen, herhaalt de Raad dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) en dat hoe dan ook aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Wat betreft een kopie van de notities van de raadsman van verzoekende partij, verwijst de Raad naar wat hierover in punt 2.2.7.2. wordt gesteld.

Met betrekking tot het achteraf neergelegde persbericht *“En Tchétchénie, les enlèvements sont devenus plus fréquents”*, merkt de Raad ten eerste op dat, wat de gebeurtenissen omtrent de echtgenoot van verzoekende partij betreft, hier slechts op een niet gedetailleerde wijze vermeld wordt dat de echtgenoot van verzoekende partij, K. T. Tsjetsjenië illegaal diende te verlaten omdat hij werd vervolgd door de Russische/Tsjetsjeense autoriteiten omdat zijn zoon een aanhanger zou zijn van het gewapend verzet en dat hij zwaar gewond werd aan zijn been, nadat een mijn op zijn eigendom ontplofte die daar door de Russische bezetters werd geplaatst. De Raad stelt vast dat voorgaande feitelijkheden een loutere herhaling betreffen van wat de echtgenoot van verzoekende partij tijdens zijn asielaanvraag heeft verklaard. Daar, zoals reeds gesteld, zijn asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig werd bevonden,

aangezien hij geen enkel begin van bewijs kon voorleggen om zijn voorgehouden problemen te staven, hij met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn relaas onaannemelijk vaag bleef, zo wist hij onder andere totaal niets over de journalisten die hem kwamen interviewen, noch wist hij te zeggen of er ergens in de media een bijdrage van zijn interview was verschenen en kon aan zijn verklaringen over de afgelegde reisweg en de inbeslagname van zijn Russisch internationaal paspoort door de FSB evenmin enig geloof worden gehecht, is een artikel waarin dezelfde feiten uit het vluchtrelaas nogmaals deels worden herhaald niet van die aard om de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is teniet te doen. Ten tweede constateert de Raad dat uit de vaststellingen dat het in het bijgebrachte artikel gestelde niet meer is dan een beknopte herhaling van de eerder gedane – als ongeloofwaardig bevonden – verklaringen en dat desbetreffend artikel dateert van 16 september 2011, terwijl de voorgehouden feiten zich hebben voorgedaan tussen midden juni 2010 en 8 maart 2011, de dag waarop de echtgenoot van verzoekende partij Tsjetsjenië heeft verlaten, en deze reeds werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing d.d. 4 mei 2011 omdat zijn asielrelaas als flagrant ongeloofwaardig werd bevonden, een beslissing die in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd op 11 oktober 2011, kan worden besloten dat desbetreffende passus uit het neergelegde internetartikel een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. De Raad wijst verzoekende partij er volledigheidshalve wederom op dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Het hierboven uiteengezette in acht genomen, ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij het voordeel van de twijfel kan worden toegekend, nu zij er niet in slaagt het door haar echtgenoot voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept, in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoekende partij argumenteert dat zij geen details kon verschaffen over de problemen van haar echtgenoot, omdat die haar niet in de zaak wenste te betrekken, merkt de Raad op dat noch in de weigeringsbeslissing in hoofde van haar echtgenoot, noch in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van enige vaagheden of onwetendheden in haren hoofde met betrekking tot de voorgehouden problemen van haar echtgenoot. Zulk argument kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Nopens het argument van verzoekende partij dat niet van haar verwacht kan worden dat zij officiële documenten kan voorleggen, indien deze haar werden ontnomen en dat verwerende partij overigens niet het tegendeel bewijst van de door haar ingeroepen elementen, dient de Raad verzoekende partij erop attent te maken dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en het niet aan verwerende partij toekomt door onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van dit artikel dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.7.1. Verzoekende partij hekelt dat de commissaris-generaal gewoonweg de weigeringsbeslissing ten aanzien van haar echtgenoot, K. T. herhaalt, zonder *in concreto* in te gaan op hetgeen zij tijdens haar gehoor stelde, terwijl het in de Belgische Rechtsorde niet toegelaten is bij wege van algemene en als regel geldende beschikking uitspraak te doen. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij *“de beslissing in niet onbelangrijke mate gebaseerd heeft op waarschijnlijkheden en mogelijkheden, zonder deze te toetsen aan hetgeen verzoekster tijdens het gehoor heeft gesteld”* en dat er aldus geen rekening werd gehouden met haar individuele argumenten. Zo blijkt uit de aan het verzoekschrift achteraf toegevoegde notities (vermeld als aanvullende bijlage 6 bij het verzoekschrift, laatste pagina) die de raadsman van verzoekende partij maakte tijdens haar gehoor van 18 juli 2011 (administratief dossier, stuk 3) dat verzoekende partij het volgende stelde: *“als ik zou terugkeren kan ik niet zeggen wat mij zou gebeuren. Ze zouden mij en mijn kinderen gebruiken en lastig vallen om mijn man te lokken.”* Dit individuele element van vrees wordt door de commissaris-generaal beantwoord, onderzocht, noch weerlegd, zo stelt verzoekende partij. Zij kaart in dit verband nog aan dat er trouwens geen enkele waarborg bestaat dat de notities die door de ambtenaar werden opgesteld, betrouwbaar zijn.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij poneert dat verwerende partij gewoonweg de weigeringsbeslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen, overneemt zonder evenwel *in concreto* in te gaan op de door haar aangehaalde argumenten, in het bijzonder de door haar, volgens de notities van haar

raadsman gedane expliciete verklaringen dat zij en haar kinderen zouden worden gebruikt en dat zij lastig zouden worden gevallen in Tsjetsjenië om haar man te lokken, oordeelt de Raad dat zulk argument feitelijke grondslag mist. Immers, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, de persoonlijke problemen die zij heeft vermeld, met name dat zij meermaals werd lastiggevallen door de FSB, problemen zijn die rechtstreeks voortvloeien uit de problemen die haar echtgenoot heeft verklaard en die als ongeloofwaardig werden afgedaan, waardoor aan haar persoonlijke problemen net zo min geloof kan worden gehecht. Verder blijkt uit de bestreden beslissing eveneens dat het door haar neergelegde document (haar oud Russisch binnenlands paspoort) in acht werd genomen, maar dat het niet van die aard is om de ongeloofwaardigheid van het naar voren gebrachte relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Deze conclusie verbindt verwerende partij eveneens aan de nieuwe documenten die door haar echtgenoot werden bijgebracht in het kader van zijn beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tot slot vermeldt verwerende partij dat de door haar ingeroepen geheugenproblemen en psychische problemen in ieder geval de motivering niet zouden kunnen wijzigen, nu haar geen vaagheden, incoherenties of tegenstrijdigheden worden verweten. Deze vaststellingen in acht genomen, kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat met haar verklaringen/bijgebrachte stukken geen rekening werd gehouden door verwerende partij.

Aangaande het door verzoekende partij aangehaalde argument dat er geen enkele waarborg bestaat dat de nota's die door de ambtenaar werden genomen, betrouwbaar zijn, repliceert de Raad dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. *In casu* levert verzoekende partij niet het bewijs dat, wat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard, niet overeenstemt met wat in het gehoorverslag/de samenvatting van de feiten in de bestreden beslissing staat.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat *“de Commissaris zelfs de weigering van de subsidiaire bescherming helemaal niet motiveert, laat staan concrete weigeringsgronden aanhaalt welke aangepast zijn aan de definitie van subsidiaire beschermingsstatus”*, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij (dat geheel gebaseerd is op de als ongeloofwaardig bevonden problemen van haar echtgenoot) waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT